

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-8Sa/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200572
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1022200572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D., štátna občianka SR, zast. Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 4836/51, Bratislava, IČO: 47 234 318, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky -Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, odbor bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a evidencie vozidiel, so sídlom Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-6/2022-P zo dňa 16.03.2022, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. KRPZ-BA-KDI21-6/2022-P zo dňa 16. marca 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.
- II. Správny súd v Bratislave priznáva žalobkyni voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Priebeh administratívneho konania a rozhodnutie žalovaného

1. Okresný dopravný inšpektorát ORPZ v Bratislave (ďalej len „prvostupňový orgán“) ako prvostupňový orgán príslušný na konanie o priestupku v rozhodnutí č. ORP-P-493/BAII-ODI-2020-V zo dňa 09.12.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uviedol, že žalobkyňa dňa 24.06.2020 v čase o 15:40 hod. v Bratislave po Záhradníckej ulici po chodníku viedla nemotorové vozidlo – bicykel v smere od mesta na Ružinovskú ulicu; následne na zjazde z Bajkalskej ulice na Záhradnícku ulicu na riadne vyznačenom priechode pre chodcov nezosadla z bicykla a vošla na priechod pre chodcov, z pohľadu vodiča motorového vozidla z pravej strany na ľavú, následkom čoho došlo k zrážke s motorovým vozidlom továrenskej značky VW Polo, evidenčného čísla D., ktoré viedla vodička E. F., ktorá v tom čase viedla uvedené motorové vozidlo po zjazde z Bajkalskej ulice v smere doprava na Záhradnícku ulicu; v dôsledku toho došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo ku škode na zúčastnených vozidlách a došlo aj k zraneniu žalobkyne – požitie alkoholických nápojov u účastníkov dopravnej nehody nebolo zistené. Prvostupňový orgán uviedol, že žalobkyňa týmto svojim konaním porušila povinnosť ustanovenú v § 21 ods. 1, § 52 ods. 2 s poukazom na § 55 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), za čo ju uznal vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g), § 22 ods. 1 písm. m) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Za spáchanie uvedeného priestupku prvostupňový orgán podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch žalobkyni uložil pokutu vo výške 150 eur. Ďalej prvostupňový orgán uložil žalobkyni povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 33 eur.

2. V prvostupňovom rozhodnutí prvostupňový orgán konštatoval, že dodržiavaním ustanovení zákona o cestnej premávke by žalobkyňa nemohla jednoznačne dokázaným spôsobom ísť na bicykli po chodníku určenom predovšetkým pre chodcov a následne vojsť na priechod pre chodcov vyznačený na vozovke. Prvostupňový orgán mal za to, že vodič motorového vozidla blížiaci sa k priechodu pre chodcov, a navyše za podmienok dodržania pravidiel cestnej premávky, takýto náhly úkon žalobkyne v tej chvíli predvídať nemohol. Takýto spôsob vchádzania žalobkyne (cyklistky) na priechod pre chodcov bez ohľadu na iných účastníkov cestnej premávky považoval zo strany žalobkyne za absolútne a vynútené uplatňovanie si prednosti. Argumenty žalobkyne považoval za účelové, právne irelevantné pre tento konkrétny prípad, pretože z konania o priestupku nevyplývalo, že by žalobkyňa dodržala pravidlá cestnej premávky. Mal za to, že v konaní sa preukázalo, že žalobkyňa išla po chodníku na bicykli, napriek tomu, že videla prichádzajúce motorové vozidlo nedala mu prednosť a cez priechod pre chodcov prechádzala ako cyklistka šikmo cez priechod pre chodcov. Konštatoval, že pri určovaní druhu sankcie a jej výmery prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný i na osobu páchatela (pri spáchaní skutku došlo k zraneniu žalobkyne; došlo aj ku škode na majetku – totálna škoda na bicykli a škoda na motorovom vozidle EČ: D.; prihliadol na zanedbanie povinností žalobkyne, ktoré jej vyplývajú zo zákona o cestnej premávke; bral do úvahy i nesťažené poveternostné podmienky, prednosť nebola vyznačená dopravnými značkami – vyplývala z pravidiel cestnej premávky, k dopravnej nehode došlo na viditeľne vodorovne vyznačenom priechode pre chodcov – závada na komunikácii nebola žiadna; prihliadol na to, že žalobkyňa nemala záznam v evidenčnej karte vodiča). Uviedol, že žalobkyňi maximálnu pokutu 800 eur neuložil – žalobkyňi uložil pokutu v minimálnej možnej výške a to 150 eur, pričom bral do úvahy najmä jej správanie sa ako účastníka cestnej premávky vyplývajúce z evidenčnej karty vodiča – konštatoval, že bral do úvahy aj jej zranenia a tiež nepopierateľnú skutočnosť, že následkom spáchaných skutkov došlo k jej ťažkému zraneniu. Uviedol, že preto po náležitej úvahe, aj napriek možnosti uložiť žalobkyňi vyššiu pokutu až do výšky 800 eur, jej uložil pokutu len vo výške 150 eur. Mal za to, že ukladanie sankcií má okrem represívnej funkcie aj funkciu preventívnu. Tvrdil, že uložením sankcie pokuty sa naplnila, vzhľadom k charakteru priestupku, nielen represívna ale v tomto konkrétnom prípade predovšetkým preventívna funkcia. Konštatoval, že výška uloženej sankcie bola výsledkom jeho uváženia. K predmetnému rozhodnutiu ho viedla aj skutočnosť, že sankcia pokuty vo výške 150 eur je dostatočná, dostatočne výchovná, vedúca k náprave žalobkyne, aby sa v budúcnosti obdobného skutku nedopustila.

3. Prvostupňový orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal najmä zo záznamu o podaní vysvetlenia E. F. zo dňa 19.08.2021, zo záznamu o podaní vysvetlenia G. H. zo dňa 19.08.2021, zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 03.03.2021 (z tam uvedenej výpovede žalobkyne), zo zápisnice o ústnom podaní zo dňa 31.03.2021 (I. E. F., J.), zo zápisnice o ústnom podaní zo dňa 31.03.2021 (K. G. H.), z príslušnej fotodokumentácie vyhotovenej svedkyňou G. H., zo znaleckého posudku č. 44/2021, ktorý bol vypracovaný znalcom z odboru cestná doprava K. F. B., zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 09.12.2021.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa včas odvolanie, v ktorom namietala nasledovné skutočnosti:

„Správny orgán svoje rozhodnutie založil na nesprávne zistenom skutkovom stave, a tým, že znemožnil obvinenej predložiť dôkaz (znalecký posudok) preukazujúci jej nevinu, porušil zásadu priestupkového konania - zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Keďže predloženie znaleckého posudku obvinenej malo byť umožnené (teda malo sa stať súčasťou spisu), predkladáme znalecký posudok č. 35/2021, ktorý vypracoval K. G. L. (ďalej len „K. L.“) ako prílohu tohto odvolania (čím sa stáva súčasťou spisu). Rozhodnutie preto nemá v administratívnom spise oporu. Uvedené dôvody odvolania sú o to zásadnejšie, že sú zároveň dôvodmi prípadnej správnej žaloby podľa § 195 písm. a) a c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Do zápisnice z ústneho pojednávania dňa 9.12.2021 boli uvedené zásadné výhrady poukazujúce na nesprávnosť znaleckého posudku č. 44/2021 vypracovaného K. F. B. (M. L. .K. B.“). V odôvodnení rozhodnutia sa nenachádza žiadna argumentácia, ktorou by sa správny orgán s výhradami vysporiadal. Podotýkame, že v slovenskom právnom poriadku sa neuplatňuje zásada legálnej dôkaznej teórie, podľa ktorej jednotlivé dôkazy majú vopred určenú dôkaznú silu. Nemožno sa teda obmedziť na bezvýhradné prijatie záverov len jedného z dôkazov, a to podaného odborného vyjadrenia.

Konkrétne išlo o nasledovné vady posudku:

1. Nesprávny výpočet rýchlosti obvinenej;

2. Absolútne opomenutie výpovede I. E. F., J. (ďalej len „vodička“) a svedkyne K. G. H. (ďalej len „svedkyňa“), jazdiacej za vodičkou, ktoré zhodne uviedli, že vozidlo Volkswagen sa pohybovalo rýchlosťou 15 až 20 km/h;
3. Stanovenie miesta zrážky, ktoré bolo v rozpore s podrobnou výpoveďou svedkyne;
4. Konštatovanie zakrytého výhľadu vodičky vozidla Volkswagen, ktorá je v rozpore s výpoveďou svedkyne.

Spoločným menovateľom všetkých uvedených vád posudku je pochybne vytvorený obraz o nemožnosti vodičky vozidla Volkswagen zabrániť zrážke. Ide pritom o závery, ktoré sú kľúčové pre zistenie zodpovedného subjektu. Výhrady vznesené na pojednávaní vyvolávajú dôvodnú pochybnosť o správnosti určenia zodpovedného subjektu, a tieto nemožno prehliadnuť. Dôvodnosť týchto námietok bola potvrdená znaleckým posudkom K. L., pričom možno konštatovať nasledovné závery:

Ad 1) Pri použití relevantných skutočností pre výpočet rýchlosti obvinenej, je maximálna technicky prijateľná rýchlosť obvinenej pri prejazde pomedzi stĺpiky a vjazde na priechod 7,2 km/h (namiesto 11,5 km/h), tak, ako k tomu došiel K. L. vo svojom posudku. Rýchlosť bola v zmysle konštatovania K. L. stanovená s ohľadom na výpoveď cyklistky B., jej vek a fyzické parametre, ako aj s ohľadom na prejazd smerového oblúku tesne pred vjazdom na priechod pre chodcov (pomedzi stĺpiky). Oproti tomu K. B. určil rýchlosť obvinenej s použitím tabuľky rýchlostí cyklistu - žena (v literatúre Analýza nehôd jednostopových vozidiel) nesprávne, nakoľko súbor meraní, z ktorých predmetná tabuľka pozostáva, je pre rýchlosť cyklistu na rovine, bez brzdného alebo hnacieho účinku, čiže v danom prípade sa nemohla predmetná rýchlosť použiť pri výpočte jazdy v oblúku (tak, ako jazdila obvinená). Vice versa bolo správne z predmetnej literatúry použiť graf na obr. X.X.X.X (str. 153), tak, ako je to v znaleckom posudku č. 35/2021.

Ad 2) Rýchlosť vodičky vozidla Volkswagen mala byť správne stanovená na 24,5 km/h (namiesto 33 km/h). Rýchlosť 24,5 km/h je totiž technicky prijateľná, a zároveň v zhode so svedeckými výpoveďami (po zohľadnení technicky prijateľnej odchýlky 4,5 km/h). Vodička a svedkyňa udávali rýchlosti 15-20 km/h, čo v posudku K. B. N. simulácii nehodového deja nie je žiadnym spôsobom reflektované - stanovil rýchlosť vodičky až 33 km/h.

Ad 3) Taktiež nie je bez významu, že miesto kolízie bolo stanovené v rozpore s výpoveďou svedkyne, podľa ktorej k zrážke došlo v poslednej tretine priechodu pre chodcov, bližšie ku hlavnej ceste, teda ďalej od prichádzajúceho vozidla Volkswagen (namiesto v strede priechodu pre chodcov a ďalej od hlavnej cesty, ako to udáva K. B.).

Ad 4) Na strane 41 posudku, časť 2.9.4 „Vyhodnotenie výhľadových pomerov a reakčných časov účastníkov“ K. B. konštatuje, že „Z fotodokumentácie polície je zrejme, že na chodníku za pravým krajom cesty v smere jazdy vozidla VW parkovali vozidlá, ktoré pre vodičku ako aj cyklistku vytvárali oblasť zakrytého výhľadu.“ Toto konštatovanie je v rozpore s výpoveďou svedkyne zo dňa 31.3.2021, keď uviedla, že „Určite na pravej strane nebolo určite nič, pretože tam som potom išla zaparkovať. Ale či bolo niečo z mojej strany za priechodom to si nepamätám“ (viď napr. str. 9 napádaného rozhodnutia). K. B. tak zrejme vychádzal z výhľadových pomerov zmenených po nehode. Ide pritom o skutočnosť, ktorá podstatným spôsobom ovplyvňuje možnosť zabrániť zrážke, t. j. nie je možné v danom prípade uvažovať s oblasťou zakrytého výhľadu. Uvedené skutočnosti majú vplyv na reakčnú dobu vodičky, čo v konečnom dôsledku vedie aj k odlišným odborným záverom.

Po odstránení namietaných rozporov v posudku K. B. by sa dospelo k iným záverom, a to k takým, aké sú uvedené v posudku K. L.. K. L. na základe vykonanej simulácie v súlade s dôkazmi zabezpečenými v priestupkovom konaní došiel k nasledovnému záveru: „Technika a spôsob jazdy vodičky I. F., CSc. bola nesprávna (neskorá reakcia) a bola tým prvkom nehodového deja, ktorý jej znemožnil zabrániť dopravnej nehode a teda technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodičky I. F., CSc. (neskorá reakcia)“ (str. 45 posudku K. L.).

Pokiaľ sa správny orgán sústredil iba na uznanie viny obvinenej, bez objektívneho skúmania všetkých skutočností (rozpor posudku so zabezpečenými dôkazmi), pričom nevykonala na to potrebné doplňujúce dokazovanie, resp. neodstránil rozpory, jedná sa o vadu rozhodnutia dostatočne nezisteného skutkového stavu. Naše stanovisko verifikuje rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 8.2.2011, sp. zn. 3Sžo/133/2010, R 21/2012, v ktorom sa vyslovila nasledovná právna veta: „Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa doplnenia dokazovania, najvyšší súd došiel k záveru, že vzhľadom na závažné pochybnosti o presných príčinách dopravnej nehody (správne orgány sa nezaoberali jazdou vodiča O. A. tak, ako to je vyššie uvedené), ktoré mohli viesť k iným záverom o spôsobe a vzniku ako aj o jej vinníkovi, je táto skutočnosť dôvodom na vrátenie a došetrenie veci a na doplnenie doteraz zisteného skutkového stavu. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, preto bude jeho úlohou doplniť dokazovanie tak, ako naznačil krajský súd, prípadne zrealizovať aj iné dôkazy.“ Vydanie rozhodnutia

na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý spočíva v neodstránení nedostatkov znaleckého skúmania, zakladá nezákonnosť takéhoto rozhodnutia. Správny orgán vydal rozhodnutie napriek vyššie uvedeným výhradám, ktoré sa ukázali vo svetle znaleckého posudku vypracovaného K. L. ako opodstatnené, a to napriek vedomosti o tom, že vypracovanie znaleckého posudku prebiehalo. Správny orgán preto postupoval v rozpore so zásadou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, a to napriek tomu, že s uplatňovaním tejto zásady v priestupkovom konaní počíta aj v § 195 písm. c) SPP.

Správny orgán konštatuje (záver strany 20 napádaného rozhodnutia), že „...právny zástupca obvinenej, ak mal pochybnosti o objektívnosti vypracovania znaleckého posudku, ktorý na základe jeho návrhu dal správny orgán vypracovať rozhodnutím o ustanovení znalca (...) dňa 3.3.2021 mal dostatočný časový priestor zabezpečiť ďalší znalecký posudok...“, „Rozhodnutie o ustanovení znalca si právny zástupca prevzal prostredníctvom elektronického doručovania dňa 6.3.2021.“

V prvom rade je celkom bezvýznamné, kedy bol K. B. pribraný do konania, a kedy toto rozhodnutie bolo doručené. Podstatné je, kedy došlo k oboznámeniu sa s obsahom tohto posudku. Znalecký posudok nám bol zapožičaný až dňa 5.10.2021. Až do tohto momentu ho nebolo možné vyhodnotiť a zvážiť potrebu ďalšieho dokazovania. Je v rozpore so zásadou hospodárnosti, aby účastník konania musel zabezpečovať vlastný posudok zároveň paralelne s posudkom znalca pribraného do konania správnym orgánom, teda bez toho, aby vedel, či bude nový posudok potrebný.

Pre úplnosť dávame do pozornosti časové súvislosti:

1. Dňa 3.3.2021 bol pribraný do konania znalec K. B.;
2. Dňa 2.9.2021 K. B. vypracoval znalecký posudok (správny orgán obdržal dňa 10.9.2021);
3. Dňa 5.10.2021 nám bol znalecký posudok zapožičaný;
4. Dňa 20.10.2021 bola doručená žiadosť K. L.;
5. Medzi 15.11.2021 do 3.12.2021 prebiehalo poskytovanie fotodokumentácie v digitálnej podobe;
6. Dňa 6.12.2021 bol správny orgán vyzoomený, že prebieha vypracovanie nového posudku;
7. Na pojednávaní dňa 9.12.2021 bol správny orgán oboznámený so skutočnosťou, že predpokladaný čas vypracovania posudku bol do konca decembra 2021.

Správny orgán tak mal v čase vydania rozhodnutia vedomosť o vadách posudku K. B., ako aj o tom, že nový posudok mal byť vypracovaný v krátkom časovom odstupe. Postup správneho orgánu tak nemá oporu v práve, keďže použil koncentráciu konania v konaní priestupkovom, kde je výrazne limitovaná práve potrebou náležitého zistenia skutkového stavu. Ohľadom tvrdenia správneho orgánu, že právny zástupca mal dostatočný časový priestor zabezpečiť ďalší znalecký úkon podotýkame, okrem preukázateľnej nepravdivosti tohto tvrdenia, že znalecký posudok predložený obvinenou bol vypracovaný približne v lehote dvoch mesiacov, teda v podstatne kratšom čase v porovnaní s posudkom znalca pribraného do konania (6 mesiacov). Takýmto konaním správny orgán bez legálnej a objektívnej príčiny znevýhodnil obvinenú pri realizácii svojich procesných práv na obhajobu. Podotýkame, že na pojednávaní dňa 9.12.2021 obvinená subsidiárne navrhla výsluch K. B., aby vysvetlil nezrovnalosti medzi posudkom a dôkazmi, a to v prípade odmietnutia správneho orgánu o potrebe doručenia posudku K. L.. Záver o nezákonnosti rozhodnutia verifikuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2020, sp. zn. 8Asan/24/2019, v ktorom sa konštatovalo nasledovné: „Skutočnosť, že správny orgán nevykonal sťažovateľom navrhnuté dôkazy, menovite vypočutie svedkov na pojednávaní s možnosťou konfrontácie, a zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia tento postup nezdôvodnil, je porušením práva na obhajobu sťažovateľa. Navyše, z obsahu vyjadrení svedkov dopravnej nehody (L.O. F. L. Z.) vyplýva rozpor ohľadne hustoty premávky na inkriminovanom mieste, čo malo byť faktorom ovplyvňujúcim správanie sa vodičov. (...) Kasačný súd v tomto kontexte poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 6Sžo/414/2009 z 22. septembra 2010, podľa ktorého je úlohou správneho orgánu prostredníctvom dokazovania vysporiadať sa s tvrdeniami účastníkov konania a náležite zistiť skutkový stav. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov až potom, ako vykoná všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.“

Nad rámec dodávame, že ak správny orgán tvrdí, že znalecký posudok dal vypracovať na základe návrhu právneho zástupcu obvinenej (rovnako záver str. 20 rozhodnutia), podotýkame, že správny orgán mal od počiatku povinnosť vykonať znalecké dokazovanie bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhne, a bez ohľadu na to, či sa správny orgán znalecké dokazovanie subjektívne javí ako málo potrebné. Ako vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.12.1980, sp. zn. Pls 3/80, R 1/1981: „Jestliže soudce má kromě odborných znalostí předpokládaných pro výkon jeho povolání i jiné odborné znalosti potřebné pro posouzení určité skutečnosti, nelze k tomu zpravidla brát zřetel při úvaze o tom,

zda má byť proveden dôkaz znaleckým posudkom. I v týchto prípadoch je povinnosťou súdu, aby provedl dôkaz znaleckým posudkom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZCP“): „Vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.“

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) ZCP: „Vodič je povinný dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.“

Podľa § 16 ods. 1 ZCP: „Vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.“

Podľa svojej vlastnej výpovede vodička dávala pozor ako sa pripojí na hlavnú cestu, ale v zmysle ustanovení ZCP mala primárnu povinnosť počínať si obozretne pri prejazde cez priechod pre chodcov a sledovať situáciu v jeho okolí, a až následne posudzovať prednosť v jazde pri vjazde na hlavnú cestu. Týmto spôsobom ale vodička nepostupovala, čím sa dopustila porušenia ustanovení ZCP. Na zavinenie vzniku dopravnej nehody nemá vplyv ani nesprávna technika prechádzania cez priechod pre chodcov. Uvedené potvrdzuje Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 3To/7/2018, ktorý sa ku zavineniu za vznik dopravnej nehody vyjadril nasledovne: „Je potrebné dať za pravdu obhajobe v jej argumentácii ohľadne spôsobu pohybu t. j. prechádzania maloletej cez komunikáciu po priechode pre chodcov jazdiť na bicykli, nakoľko sa nie je povolené, resp. vyznačené dopravnou značkou (priechod pre cyklistov), cyklisti nesmú jazdiť po priechode pre chodcov (a ani na chodníkoch) tak, že sa vezú, to ale neznamená, že vodič sa môže na ceste správať tak, akoby žiadny cyklista po priechode nejazdil resp. by takáto možnosť nemohla nastať. Teda cyklista, ktorý chce prejsť po priechode pre chodcov musí ísť pešo, pretože môže svojou jazdou ohrozovať iných chodcov a za takýto spôsob prechádzania priechodom môže byť potrestaný, avšak ak prichádza vodič k vyznačenému priechodu pre chodcov, smie ísť len takou rýchlosťou, aby pre prípad, že sa na priechode nachádza chodec, ktorý už vstúpil na vozovku, tohto chodca neohrozil. Krajský súd dodáva, že každý prípad je nutné posudzovať individuálne a je potrebné odlíšiť, či chodec (cyklista), vstúpil do jazdnej dráhy vozidla náhle, alebo sa tak udialo v rámci priechodu pre chodcov (i keď zo strany cyklistu nesprávne).“ V citovanom rozsudku bol vodič, ktorý zrazil cyklistku prechádzajúcu cez priechod (aj keď nesprávne) odsúdený za ublíženie na zdraví v dôsledku spôsobenia dopravnej nehody, ktorú zaviniel. Keďže v zmysle znaleckého posudku K. L. obvinená nevytvorila vodičke náhlu prekážku a ani kolíznu situáciu (viď str. 39 posudku K. L.), technickou príčinou dopravnej nehody bola neskorá/žiadna reakcia vodičky. Z uvedeného dôvodu absentuje obligatórny znak skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, ktorý sa obvinenej kladie za vinu, keďže dopravnú nehodu nezavinila ona, ale druhý účastník cestnej premávky.

V prípade, ak by odvolací orgán dospel k záveru, že ďalšie dokazovanie nie je potrebné, poukazujeme na právne stanovisko Najvyššieho súdu SR v rozsudku zo dňa 22.4.2009, sp. zn. 2Sžo/55/2008: „Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospechy obvineného),“ alebo tiež v rozsudku z 10. marca 2015, sp. zn. 1Sžd/31/2013 „(...) v prípade, keď existuje čo len pravdepodobná možnosť, že k spáchaniu priestupku nedošlo tak, ako to ustálil žalovaný a správne orgánu sa nepodarí bez pochybnosti preukázať spáchanie priestupku žalobkyňou, bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie s ohľadom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch a zásadu prezumpcie neviny, ktorá zahŕňa aj zásadu „in dubio pro reo“ uvedenú v ustanovení § 73 ods. 1 zákona o priestupkoch“.

S prihliadnutím na prezentované skutočnosti obvinená navrhuje, aby odvolací správny orgán napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že konanie o priestupku zastaví v zmysle § 76 ods. 1 zákona o priestupkoch s poukazom na zásadu in dubio pro reo.

Obvinená eventuálne navrhuje, aby odvolací orgán napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, aby doplnil dokazovanie a odstránil nedostatky, s povinnosťou vysporiadať sa s novým predloženým znaleckým posudkom.“

5. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, odbor bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a evidencie vozidiel (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. KRPZ-BA-KDI21-6/2022-P zo dňa 16.03.2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie prvostupňového orgánu. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že podľa jeho

názoru prvostupňový orgán postupoval v zmysle zásady zákonnosti, pričom v rámci dokazovania správne vyhodnotil zadokumentované dôkazy a zistil všetky skutočnosti dôležité pre vydanie prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na konštatovanie znalca K. F. B., podľa ktorého: „technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika správania sa cyklistky A. B. pri prechádzaní cez cestu po priechode pre chodcov, ktorá svojou technikou pohybu po ceste vytvorila kolíziu situáciu a súčasne znemožnila vodičke vozidla VW E. F. zrážke zabrániť.“ Uviedol, že správny orgán pri rozhodovaní o priestupku nie je oprávnený posudzovať správnosť záverov odborného vyjadrenia znalca, len hodnotí, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Poukázal na to, že pri rozhodovaní o odvolaní nie je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, skutkovými zisteniami ani právnym názorom prvostupňového orgánu. Tvrdil, že nemohol rozhodovať o vypracovanom znaleckom posudku K. L., ktorý nebol predmetom konania na prvom stupni, pretože by tým účastníkov konania obral o zákonnú možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie. Bol toho názoru, že spoľahlivo zistený stav by mal byť podkladom každého rozhodnutia správneho orgánu, pričom aplikácia tejto zásady musí byť taká, aby sa súčasne neprímerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prieťahom v konaní. Tvrdil, že práve riadne objasnenie faktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke, pričom zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t. j. správne orgány nemali povinnosť zistiť všetku absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne a včas a spravodlivo rozhodnúť. Mal za to, že zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.). Vykonané a predložené dôkazy prvostupňovým orgánom považoval za dostačujúce – konštatoval, že nemal dôvod na vykonanie ďalšieho dokazovania (pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z dôkazov vykonaných prvostupňovým orgánom, pričom na ne aj v niektorých konkrétnostiach poukázal). Tvrdil, že s pripomienkami a návrhmi žalobkyne sa prvostupňový orgán riadne vysporiadal, pričom nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali jej vinu. Konštatoval, že nemá pochybnosť, že sa skutok stal a že ho spáchala žalobkyňa. Bol toho názoru, že pri určovaní druhu sankcie a jej výmery prvostupňový orgán postupoval v súlade so zákonom o priestupkoch. Zopakoval postup prvostupňového orgánu pri určovaní druhu sankcie a jej výmery v predmetnej veci. Konštatoval, že prvostupňový orgán sa nedopustil žiadnych procesných pochybností, ktoré by predstavovali takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť prvostupňového rozhodnutia. Mal za to, že prvostupňový orgán objektívne zistil, že došlo k spáchaniu priestupku, že ho spáchala žalobkyňa a riadne odôvodnil sankciu, ktorú jej bolo potrebné ako páchatelovi priestupku uložiť. Tvrdil, že po oboznámení sa s administratívnym spisom nezistil žiadne dôvodné pochybnosti o spáchanom skutku, ktoré by sa mali vykladať v prospech žalobkyne. Mal za to, že prvostupňový orgán riadne objasnil priestupok, respektíve spoľahlivo zistil a ustálil všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Konštatoval, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti prvostupňového rozhodnutia a postupu prvostupňového orgánu vyvrátili, pričom námietky žalobkyne neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia.

II.

Žaloba

6. Správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 03.05.2022 sa žalobkyňa domáhala zrušenia napadnutého, ako aj prvostupňového rozhodnutia. Žalobkyňa v žalobe namietala podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré má za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej; neúplné zistenie skutkového stavu veci žalovaným; že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Konštatovala, že správne konanie sa spravuje zásadou materiálnej pravdy, v zmysle ktorej je správny orgán povinný spoľahlivo zistiť stav veci. Uviedla, že je síce pravdou, že „presné a úplné“ zistenie skutočného stavu nemožno absolutizovať, avšak naďalej platí, že zásada materiálnej pravdy znamená povinnosť správneho orgánu zistiť stav veci tak, že o ňom nebudú pochybnosti. Poukázala na to, že prvostupňový orgán a následne žalovaný sa dôsledne neriadili § 3 ods. 5 prvá veta a § 32 ods. 1 zákona č. 76/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a zásadou materiálnej pravdy, keď prvostupňový orgán jej neumožnil predložiť znalecký posudok a žalovaný odmietol prihliadnuť na

znalecký posudok už predložený spolu s odvolaním, a ktorého závery svedčia v jej prospech, keďže nevytvorila vodičke náhlu prekážku a ani kolíznú situáciu (viď str. 39 posudku K. L.). Konštatovala, že v dôsledku toho jej bolo znemožnené účinne sa brániť, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. Bola toho názoru, že ak totiž existujú dva znalecké posudky, a podľa každého z nich je subjektom zodpovedným za dopravnú nehodu niekto iný, nemožno poukazovať na limity zásady materiálnej pravdy (ako napr. hospodárnosť konania). Existuje totiž zjavný rozpor v otázke zásadnej pre výsledok konania (zodpovedný subjekt). Inak povedané, to, že nie je potrebné zisťovať absolútnu pravdu, v žiadnom prípade neznamená, že správny orgán môže ignorovať dôkaz inej verzie skutkového stavu, než ktorá sa mu doposiaľ zdá pravdepodobná.

Ďalej uviedla, že žalovaný i prvostupňový orgán porušili tie ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré sa vzťahujú na ustaľovanie skutkového stavu, pričom nevyhnutným dôsledkom týchto pochybení je teda nedostatočne zistený skutkový stav (najmä zo strany prvostupňového orgánu, ktorý nevyčkal na doloženie znaleckého posudku K. L.), A. F. odvolacom konaní rozpor s administratívnym spisom, keďže žalovaný odmietol na znalecký posudok už doložený do spisu akokoľvek prihliadnuť.

Konštatovala, že žalovaný zastáva názor, že správny orgán nie je oprávnený posudzovať správnosť záverov odborného vyjadrenia, ale len hodnotí, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Zdôraznila, že následne však správny orgán nevykonal žiadne hodnotenie znaleckého posudku (K. B.) napriek tomu, že bol konfrontovaný s niekoľkými podstatnými vadami (použitie nesprávnej tabuľky pre výpočet rýchlosti cyklistu; absolútne opomenutie výpovede vodičky vozidla Volkswagen a svedkyne jazdiacej za vozidlom Volkswagen, ktoré zhodne uviedli, že vozidlo Volkswagen sa pohybovalo rýchlosťou 15 až 20 km/h; stanovenie miesta zrážky v rozpore so skutočnosťou - svedecká výpoveď svedkyne H. - v strede priechodu pre chodcov, a to bližšie k smeru vozidiel pripájajúcich sa z vedľajšej cesty; konštatovanie zakrytého výhľadu vodičky vozidla Volkswagen v rozpore so svedeckou výpoveďou svedkyne H. i vodičky vozidla Volkswagen - zhodne uviedli, že v čase zrážky na pravej strane nestáli žiadne autá - svedkyňa H. tam dokonca po nehode zaparkovala). Poukázala na to, že spoločným menovateľom všetkých uvedených väd znaleckého posudku K. B. je mylné vytvorený obraz o nemožnosti vodičky vozidla Volkswagen zabrániť zrážke - ide pritom o závery, ktoré sú kľúčové pre zistenie zodpovedného subjektu. Uviedla, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že správny orgán neposudzuje správnosť znaleckého posudku, neznamená to, že môže absolútne opomenúť nezhodu medzi podkladmi posudku a jeho závermi - zo štyroch vnesených výhrad sa len prvá týka otázky odbornej, správnosť ktorej správny orgán nemôže sám vyhodnotiť - všetky ostatné výhrady sa týkajú rozporov úvah znalca so skutkovými závermi vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom, ktoré je správny orgán oprávnený (a povinný) skúmať, čo napokon i žalovaný konštatuje v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázala na názor Ústavného súdu Českej republiky vyslovený v náleze pod sp. zn. III. ÚS 229/06 „Ponechávať bez povšimnutí vecnou správnosť znaleckého posudku, slepě dôverovať záverom znalca, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat.“

Konštatovala, že žalovaný ďalej argumentuje, že „Odvolací orgán však nemôže rozhodovať o veci (v tomto prípade vypracovaný znalecký posudok K. L.), ktorý nebol predmetom konania na prvom stupni, pretože by tým účastníkov konania obral o zákonnú možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, keďže rozhodnutie odvolacieho orgánu je konečné.“ Zdôraznila, že táto argumentácia nemôže obstať hneď z dvoch dôvodov. Žalovaný touto argumentáciou jej znemožnil brániť jej práva a snaží sa deklarovať, že je to v záujme ochrany práv „účastníkov konania.“ Poukázala na to, že jediným účastníkom konania je v prejednávanej veci žalobkyňa a teda z toho logicky vyplýva, že podľa argumentácie žalovaného jej tento nesmel vyhovieť, aby ochránil jej práva. Pre úplnosť dodala, že žiadny iný účastník v zmysle § 72 zákona o priestupkoch neprichádza v prejednávanej veci do úvahy. Druhým dôvodom, pre ktorý je argumentácia ochranou práv tendenčná, je možnosť žalovaného ako odvolacieho orgánu aj zrušiť prvostupňové rozhodnutie a vec vrátiť prvostupňovému orgánu - preto jednoducho nie je pravdou, že by žalovaný bol nútený odoprieť (hypotetickým) účastníkom právo na odvolanie. Ďalej konštatovala, že okrem už uvedeného, žalovaný môže konanie aj sám doplniť - z toho vyplýva, že v odvolacom konaní je stále možné predkladať nové dôkazy, a to tým skôr, že znalecký posudok (K. L.) žalovaná predložila v prvostupňovom konaní nemohla vinou prvostupňového orgánu. Uviedla, že podľa logiky žalovaného by však odvolací orgán nikdy nemohol pripustiť nový dôkaz a zmeniť prvostupňové rozhodnutie len z dôvodu, že účastník nemôže proti takémuto rozhodnutiu podať odvolanie. V tejto súvislosti poukázala na § 59 ods. 1 až 3 Správneho poriadku.

Ďalej uviedla, že žalovaný sa snaží argumentovať aj zásadou hospodárnosti, keď tvrdí že „aplikácia tejto zásady [spoľahlivo zisteného skutkového stavu] má byť taká, aby sa súčasne neprimerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prieťahom v konaní.“ Podľa jej názoru argument zásadou hospodárnosti nemôže obstáť ani z hľadiska ekonomického, ani z hľadiska časového, pretože náklady na vypracovanie znaleckého posudku znášala sama a znalecký posudok ňou predložený bol vypracovaný približne v lehote dvoch mesiacov od zadania objednávky, teda v podstatne kratšom čase v porovnaní s posudkom znalca pribraného do konania prvostupňovým orgánom (6 mesiacov). Zdôraznila, že teda postupovala podstatne rýchlejšie a hospodárnejšie, ako prvostupňový orgán. Konštatovala, že zásada rýchlosti a hospodárnosti nie je privilegovanou zásadou, a nemôže byť na úkor iných zásad, napr. zásady materiálnej pravdy a pod. – bola toho názoru, že nemožno preto rezignovať na odstránenie preukázaných rozporov v skutkovom stave len preto, že je potrebné vyvinúť ďalšie úsilie, ktoré v tomto prípade ani nemusel vyvinúť správny orgán (znalecký posudok si obstarala sama) - zásada hospodárnosti totiž nie je samoučelná, a stráca zmysel, ak správne konanie privedie rýchlo a lacno k nespravodlivému výsledku. Žiadala o nariadenie pojednávania a navrhla vykonať dôkaz – znalecký posudok K. L. č. 35/2021.

III.

Vyjadrenia účastníkov konania

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 18.10.2022 žiadal, aby súd správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zotrvával na konštatáciách a argumentoch uvedených v napadnutom rozhodnutí. Nariadenie pojednávania nežiadal.

8. V písomnom vyjadrení zo dňa 01.02.2023 (replike) žalobkyňa uviedla, že žalovaný sa snaží zdôvodniť oprávnenosť napadnutého rozhodnutia nasledovnými argumentačnými líniami:

- a) Žalovaný nemal povinnosť prihliadať na predložený znalecký posudok č. 35/2021 K. L. z dôvodu, že by tým boli porušené práva účastníkov konania, a to v dôsledku (údajnej) konečnej povahy rozhodnutia odvolacieho orgánu;
- b) Musel prihliadať aj na iné zásady napr. hospodárnosti konania;
- c) Žalovaný nemôže hodnotiť závery odborného vyjadrenia;
- d) Skutkový stav podľa žalovaného bol zistený bez dôvodných pochybností a v súlade so zásadou materiálnej pravdy.

Žalobkyňa k predmetným argumentačným líniam a) a b) žalovaného uviedla, že stanovisko žalovaného nemá oporu nie len v súdnej praxi, zásade materiálneho práva, ale ani v gramatickom znení príslušných zákonných ustanovení. Poukázala na § 197 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), podľa ktorého správny súd môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný. Zdôraznila, že keď je možné vykonať dokazovanie pred správnym súdom, o to je väčší dôvod vykonať dokazovanie aj pred odvolacím orgánom, a hlavne také dokazovanie, ktorého vykonanie bolo bez právnej opory znemožnené pred prvostupňovým orgánom. Tvrdila, že argumentácia žalovaného, že by boli porušené práva účastníkov konania akceptáciou znaleckého posudku K. L. je tendenčná. Konštatovala, že v prvom rade ona bola jediným účastníkom konania v prejednávanej veci, takže práva iných vyfabulovaných účastníkov nemohli byť žiadnym spôsobom dotknuté - druhým dôvodom, pre ktorý je argumentácia žalovaného ochranou práv účelová, je možnosť žalovaného ako odvolacieho orgánu aj zrušiť prvostupňové rozhodnutie a vec vrátiť prvostupňovému orgánu - žalovaný preto nemal žiadne legitímne dôvody nepripustiť a nerozhodnúť tiež na podklade znaleckého posudku K. L.. Zdôraznila, že princíp hospodárnosti konania nie je absolútny, ale musí byť v súlade aj s inými zásadami správneho trestania, napr. princípom materiálnej pravdy - nemožno preto rezignovať na odstránenie preukázaných rozporov v skutkovom stave len preto, že je potrebné vyvinúť ďalšie úsilie, ktoré v tomto prípade ani nemusel vyvinúť správny orgán (znalecký posudok si obstarala sama). Tvrdila, že jej stanovisko potvrdzuje aj právna veta Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 03.01.2014 sp. zn. 5Sžf/7/2013, ktorá znie: „Určenú lehotu a jej dĺžku nemožno považovať za oprávnený prejav úsilia žalovaného umožniť využitie práva na vyjadrenie podľa § 13 ods. 1 zákona o správe daní len z dôvodu bezodkladného formálneho naplnenia ustanovení zákona o správe daní a poplatkov, (zásada hospodárnosti nesmie kolidovať so zásadou materiálnej pravdy, nesmie ísť na jej úkor).“

K argumentačným líniam c) a d) žalovaného žalobkyňa uviedla, že ničím neodôvodnené tvrdenia žalovaného, že nemôže hodnotiť odborné závery nemôže pri dodržiavaní princípu zistenia skutkového stavu bez dôvodnej pochybnosti obstať. Konštatovala, že úlohou správneho orgánu je hodnotiť znalecké posudky ako každý iný dôkaz, a to aj v súhrne s ostatnými, lebo sa jedná iba o jeden z viacerých dôkazov - síce správne orgány sú obmedzené pri hodnotení odborných záverov, ale slepým prijímaním záverov znaleckého posudku by správne orgány (predovšetkým pri dopravných nehodách) stratili zmysel autoritatívnej štátnej inštitúcie a boli by nadbytočné. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.07.2020 sp. zn. 7Sžsk/63/2019, v ktorom sa konštatovalo „Preto zo strany správneho orgánu (ako zadávateľa vypracovania znaleckého posudku) je nutné hodnotiť celý proces utvárania znaleckého posudku (treba skúmať aj osobu znalca, najmä čo do splnenia podmienky jeho odbornosti vo vzťahu ku skúmanej veci, prípadne podmienku plynúcu z § 9 ods. 1, 2 zákona č. 382/2004 Z. z.), vrátane prípravy znaleckého skúmania, zabezpečovania podkladov, priebehu znaleckého skúmania, ako aj záverov, avšak v tom smere, či tieto vychádzajú z podkladov, ktoré mal znalec k dispozícii a či sa znalec vysporiadal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre riadne objasnenie skutkového stavu veci a či nenechal pri svojom postupe otvorenú žiadnu otázku, prípadne, či zodpovedal stanovené otázky tak, že to nevyvoláva akékoľvek pochybnosti o ich správnosti.“ Pre prehľadnosť dala do pozornosti súdu tabuľku, v ktorej sú prezentované skutočnosti uvedené vo výpovediach (majú dôležitý význam pre závery o určení zodpovednosti za vzniknutú kolíziu), a ako rovnaké skutočnosti nehodového deja hodnotili jednotliví znalci:

K. B. - P. Q. XX/XXXX

K. L.- P. Q. XX/XXXX

Rýchlosť vozidla pred kolíziou:

p. F.: Menej ako 20 km/h.

p. H.: To muselo byť 15-20 km/h, tam idete strašne pomaly. Určite nešla rýchlo.

p. B.: -

Vozidlo jazdilo v čase zrážky rýchlosťou cca

33 km/h... str. 67

...VW Polo kontinuálne pohybovalo rovnomernou rýchlosťou cca 24,5 km/h... str. 42

Rýchlosť cyklistky:

p. F. -

p. H.: Tiež nešla rýchlo, išla prirodzenou rýchlosťou.

p. B.: Tá cesta, ktorou som išla pomaly pre prechodom pre chodcov také stĺpiky, čiže tam je nutné ešte viac spomaliť jazdu, aby ste sa dostali k prechodu.

Cyklistka jazdila na bicykli v čase zrážky rýchlosťou cca 11,4 km/h... str. 67

...B. pohybovala na bicykli rýchlosťou cca 7,2 km/h po priechode... str. 43

Miesto kolízie:

p. F.: -

p. H.: V poslednej tretine priechodu, to bolo pri konci, úplne. Miesto kolízie bolo bližšie k hlavnej ceste na priechode, na konci priechodu na ľavej strane.

p. B.: ja som cez ten prechod už musela prejsť, ja som bola už na konci.

....nachádza na priechode pre chodcov cca 2,3m od pravého okraja a cca 1,7m od začiatku priechodu pre chodcov z pohľadu jazdy vodiča, (pozn. podľa mapky v strede priechodu) str. 48

....najpodrobnejšie opísala K. G. H., ktorá uviedla, že k zrážke došlo v poslednej tretine priechodu, to bolo pri konci, úplne, miesto kolízie bolo bližšie k hlavnej ceste na priechode, na konci priechodu na ľavej strane, čo korešponduje s miestom zrážky ustáleným v simulácii.... str. 51

Zaparkované vozidlá z pravej strany vozidla VW Polo:

p. F.: Nie

p. H.: Určite na pravej strane nebolo určite nič, pretože tam som išla zaparkovať.

p. B.: -

Z fotodokumentácie polície je zrejmé, že na chodníku za pravým krajom cesty v smere jazdy vozidla VW parkovali vozidlá, ktoré pre vodičku aj cyklistku vytvárali oblasť zakrytého výhľadu. str. 41

Je technicky prijateľné, že vodička F. nemala žiadnym spôsobom obmedzené výhľadové a rozhľadové pomery,.... str. 47

Konštatovala, že z prezentovaných skutočností rezultuje, že K. B. dospel k záverom, ktoré boli v zjavnom rozpore s dôkazmi zabezpečenými v priestupkovom konaní, a to bez objektívnych vysvetlení

- preto bolo dôvodné opätovne posúdiť technickú príčinu dopravnej nehody iným znalcom - K. L. vykonal analýzu nehodového deja s údajmi, ktoré v značne väčšom rozsahu zodpovedajú dôkazným prostriedkom zabezpečeným v priestupkovom konaní, a odborné závery sú v konečnom dôsledku iné. Mala za to, že technickou príčinou dopravnej nehody nebola teda jej nesprávna jazda, ale vodičky F.. Poukázala na to, že vo svetle dôkazných prostriedkov, kedy sa preukazuje zavinenie druhého účastníka kolízie, žalovaný spolu s prvostupňovým orgánom nekriticky prijal závery K. B. bez preskúmania jeho zrejmych nezrovnalostí a nepresvedčivosti, predovšetkým vo vzťahu k ostatným dôkazom (rozpor so zhodnými výpoveďami troch subjektov). Pre úplnosť poukázala na to, ako bol posúdený identický postup správneho orgánu Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý vydal vo veci rozsudok zo dňa 09.09.2010 sp. zn. 3Sžo/22/2010, kde konštatoval nasledovne: „Žalobca v súdnom konaní predložil odborné vyjadrenie č. 31/02008 znalca K. C. B., ktoré spochybňuje správnosť záverov znaleckého posudku č. 159/2008 zo dňa 08.05.2008 znalca K. I. I. (...) je to dôvod na vrátenie a došetrenie veci, ako aj na doplnenie zisteného stavu veci, keďže boli súdu predložené dôkazy vyvolávajúce závažné pochybnosti o záveroch znaleckého posudku. Navyše znalecký posudok je len jeden z viacerých dôkazných prostriedkov a je hodnotený ako každý iný dôkaz jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi.“ Vzhľadom na uvedené konštatovala, že Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade existencie dôvodných pochybností správnosti rozhodnutia dospel k záveru, že na základe predloženého odborného vyjadrenia z cestnej dopravy sa malo doplniť dokazovanie a odstrániť rozpory, ktoré vznikli, a to doplnením dokazovania - napr. kontrolným znaleckým posudkom. Uviedla, že k identickým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí zo dňa 08.02.2011 sp. zn. 3Sžo/133/2010, keď konštatoval „Prvostupňový správny orgán nepostupoval v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania tak, ako to upravujú ustanovenia zákona o správnom konaní a ustanovenie § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, neodstránil rozpor v tvrdeniach žalobcu a vypočutých svedkov, ako aj záverov znalca vo vypracovanom znaleckom posudku. Tento rozpor napokon neodstránil ani druhostupňový správny orgán a základná otázka, kto spôsobil dopravnú nehodu a na základe akých porušení zákona k dopravnej nehode došlo, nebola vyriešená. Pre objektívne posúdenie veci bolo potrebné doplniť dokazovanie výsluchom znalca za prítomnosti účastníkov konania. Ďalej poukázal na to, že v znaleckom posudku č. 74/2008 K. R. sú viaceré nezrovnalosti.“

Záverom uviedla, že pokiaľ v konaní existovali závažné rozpory medzi znaleckým posudkom K. B. a výpoveďami účastníkov nehody a výpoveďou svedkyne, tak prístup správnych orgánov nebol legitímny. Tvrdila, že nesprávnosť spočívala v neakceptovaní jej návrhu na doplnenie dokazovania a v ignorovaní ňou zabezpečeného nového znaleckého posudku, čím sa porušili jej procesné práva (konanie v úzkej súčinnosti s účastníkom konania) a došlo aj k porušeniu princípu zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Zotrvala na petite žaloby.

9. V písomnom vyjadrení zo dňa 20.09.2023 (duplike) žalovaný navrhol súdu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Bol toho názoru, že ak prvostupňový orgán pri prejednávaní veci neakceptoval znalecký posudok č. 35/2021 K. L., a tento by bol predložený po podaní riadneho opravného prostriedku jemu ako odvolaciemu orgánu, nebolo by možné riadne využitie opravného prostriedku účastníkom konania. Mal za to, že z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.05.2010 sp. zn. 6Sto/150/2009 vyplýva, že znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Konštatoval, že vyhotovenie znaleckého posudku znalcom K. B. č. 44/2021 je riadne označené a opečiatkované pečatou znalca a preto nemal dôvod pochybovať o jeho hodnovernosti; taktiež nemal žiadnu pochybnosť o tom, že vypracovaný znalecký posudok bol zabezpečený zákonným spôsobom, obsahoval predpísané náležitosti a to označenie a pečiatku znalca. Poznamenal, že prvostupňový orgán obdržal vypracovaný znalecký posudok dňa 10.09.2021 s poukazom na dátum spáchania skutku 24.06.2020. Ďalej tvrdil, že ak aj žalobkyňa poukazuje na tú skutočnosť, že správne orgány neakceptovali ňou predložený vypracovaný znalecký posudok č. 35/2021 K. L., tak aj tu považoval za potrebné zdôrazniť, že pri rozhodovaní nevychádzal len zo záverov vypracovaného znaleckého posudku K. B., ale v kontexte úplného predloženého spisového materiálu. Konštatoval, že vypracovaný znalecký posudok K. B. v konaní bol len jedným z dôkazov, o ktorý oprel svoje rozhodovanie, no pri svojom rozhodovaní vychádzal z kompletne predloženého spisového materiálu zo strany prvostupňového orgánu. Tvrdil, že samotným prvotným úkonom policajtov na mieste dopravnej nehody je vykonanie obhliadky miesta dopravnej nehody, kde sa komplexne zameriava miesto zrážky, smerové pomery a aj situácia v cestnej premávke, počasie v čase vzniku dopravnej nehody a tento úkon je neopakovateľný, nemenný. Tvrdil, že pribratie znalca v konaní bolo na žiadosť žalobkyne,

ktorej prvostupňový orgán vyhovel a odročil konanie zo dňa 03.03.2021 a toho istého dňa pribral znalca z odboru cestná doprava. Bol toho názoru, že žalobkyňa mala dostatočný čas na vypracovanie vlastného znaleckého posudku, keďže právny zástupca žalobkyne si rozhodnutie o ustanovení znalca prebral dňa 06.03.2021. Konštatoval, že ak by sa dodržiaval v bežnej praxi postup, aký určil právny zástupca žalobkyne, tak by to malo následok taký, že všetky konania majúce znaky priestupku by končili z dôvodu preklúzie, pričom absolútne by neboli dodržané zásady hospodárnosti. Mal za jednoznačne preukázané, že vyšetrenú dopravnú nehodu zavinila žalobkyňa, pričom z celého konania vyplýva, že si nespĺnila ani jednu z uvedených povinností v zákone o cestnej premávke, keď mala v čase jazdy inkriminovaným úsekom vedomosť o prichádzajúcom motorovom vozidle, o správaní sa vodičov v danom úseku (z výpovede vyplýva, že pozerali doľava na hlavnú ulicu Ružinovská), chodila tou trasou 7 rokov, mala možnosť predvídať hroziace nebezpečenstvo. Bol toho názoru, že mylná je aj predstava žalobkyne o tom, že vozidlá mali dať prednosť v jazde jej, pričom z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o cestnej premávke je zrejmé, že tá povinnosť pri prejazde jednoznačne vyplývala žalobkyňi a nie motorovým účastníkom cestnej premávky. Podľa jeho názoru žalobkyňa ako držiteľka vodičského oprávnenia vedieť mala a mohla, že tak ako chodec aj cyklista je slabším, ničím nechráneným účastníkom cestnej premávky, pričom svojim nezodpovedným konaním vystavila nebezpečenstvu nielen seba ale aj vodičku k priechodu pre chodcov blížiacemu sa motorového vozidla. Konštatoval, že žalobkyňa sa v danej situácii absolútne nezaoberala tým, či je situácia bezpečná nielen pre ňu, ale aj pre iných účastníkov cestnej premávky, pričom jej jediným záujmom bolo „stihnúť prejsť cez priechod“. Mal za to, že v čase jeho rozhodovania nebolo potrebné vyvinúť ďalšie úsilie na preukázanie rozporov v skutkovom stave, ktoré namietala žalobkyňa.

10. Duplika žalovaného bola doručená žalobkyňi prostredníctvom jej právneho zástupcu na vedomie. Podaním zo dňa 07.03.2025 žalobkyňa oznámila správne súdu, že netrvá na nariadení pojednávania v predmetnej veci a teda súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania.

IV.

Relevantné právne predpisy

11. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 6 ods. 2 písm. b) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

13. Podľa § 194 ods. 1 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

14. Podľa § 194 ods. 2 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

15. Podľa § 3 ods. 5 prvá veta Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

16. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

17. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa

považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne súdu dokladovať.

18. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

19. Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

20. Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

21. Podľa § 59 ods. 3 Správneho poriadku, odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správne orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

23. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona o cestnej premávke, vodič je povinný dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

24. Podľa § 15 ods. 5 písm. j) zákona o cestnej premávke, vodič nesmie predchádzať na priechode pre chodcov, priechode pre cyklistov a bezprostredne pred nimi.

25. Podľa § 16 ods. 1 zákona o cestnej premávke, vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

26. Podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej inému ublíži na zdraví alebo inému spôsobí škodu na majetku.

27. Podľa § 22 ods. 1 písm. m) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až l), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

28. Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1 písmeno e), g) až i) zákona o priestupkoch možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.

V.

Právne posúdenie správneho súdu

29. Správny súd v Bratislave v prvom rade uvádza, že s odkazom na zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) sa okrem iného zriadil aj Správny súd v Bratislave. Ustanovenie § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch uvádza, že správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. Citované ustanovenie zároveň uvádza: „ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.“ Výkon súdnictva prešiel z krajských súdov na novozriadené správne súdy odo dňa 1. júna 2023 vo všetkých veciach, v ktorých je od tohto dátumu daná právomoc správnych súdov.

30. Predmetná vec bola pôvodne iniciovaná a následne prejednávaná Krajským súdom v Bratislave pod pridelenou spisovou značkou 8Sa/26/2022. Od 1. júna 2023 je na konanie v tejto veci príslušný Správny súd v Bratislave. Vec bola náhodným výberom pridelená najprv samosudkyňi do oddelenia 14Sa a následne (z dôvodu, že samosudkyňa z oddelenia 14Sa odišla na materskú dovolenku) opätovne náhodným výberom bola pridelená samosudcovi do oddelenia 15Sa, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou s predponou BA-8Sa/26/2022.

31. Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) ako vecne a miestne príslušný na konanie, preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane jeho postupu v administratívnom konaní, a to v rozsahu žalobných bodov, ako aj z hľadísk uvedených v ust. § 195 písm. a) až e) SSP, keďže žaloba je správnu žalobou vo veciach správneho trestania (ust. § 194 a nasl. SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná. O správnej žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 137 ods. 4 SSP. Oznamenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozhodnutia bez nariadenia ústneho pojednávania bolo vyvesené na úradnej tabuli správneho súdu a zverejnené na web stránke dňa 11.03.2025.

32. Predmetom tohto konania je preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného z 16.03.2022, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie prvostupňového orgánu (Okresný dopravný inšpektorát ORPZ v Bratislave II) z 09.12.2021. Prvostupňový orgán v prvostupňovom rozhodnutí rozhodol, že žalobkyňa svojim konaním (špecifikovaným vyššie) porušila povinnosť ustanovenú v § 21 ods. 1, § 52 ods. 2 s poukazom na § 55 ods. 1 zákona o cestnej premávke, za čo ju uznal vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g), § 22 ods. 1 písm. m) zákona o priestupkoch. Za spáchanie uvedeného priestupku prvostupňový orgán podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch žalobkyňi uložil pokutu vo výške 150 eur. Ďalej prvostupňový orgán uložil žalobkyňi povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 33 eur.

33. Žalobkyňa v žalobe namietala podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré má za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej; neúplné zistenie skutkového stavu veci žalovaným; že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi; namietala aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalobkyňa poukazovala na to, že prvostupňový orgán a následne aj žalovaný sa dôsledne neriadili § 3 ods. 5 prvá veta a § 32 ods. 1 Správneho poriadku a zásadou materiálnej pravdy, keď prvostupňový orgán jej neumožnil predložiť znalecký posudok a žalovaný odmietol prihliadnúť na znalecký posudok už predložený spolu s odvolaním, a ktorého závery svedčia v jej prospech, keďže nevytvorila vodičke náhlu prekážku a ani kolíznú situáciu (viď str. 39 posudku K. L.) – mala za to, že v dôsledku toho jej bolo znemožnené účinne sa brániť, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. Bola toho názoru, že ak existujú dva znalecké posudky, a podľa každého z nich je subjektom zodpovedným za dopravnú nehodu niekto iný, nemožno poukazovať na limity zásady materiálnej pravdy (ako napr. hospodárnosť konania). Ďalej namietala, že žalovaný i prvostupňový orgán porušili tie ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré sa vzťahujú na ustáľovanie skutkového stavu, pričom nevyhnutným dôsledkom týchto pochybení je teda nedostatočne zistený skutkový stav (najmä zo strany prvostupňového orgánu, ktorý nevyčkal na doloženie znaleckého posudku K. L.), a v odvolacom konaní rozpor s administratívnym spisom, keďže žalovaný odmietol na znalecký posudok už doložený do spisu akokoľvek prihliadnúť. Namietala aj to, že žalovaný nevykonal žiadne hodnotenie znaleckého posudku (K. B.) napriek tomu, že ten bol konfrontovaný s niekoľkými podstatnými vadami (použitie nesprávnej tabuľky pre výpočet rýchlosti cyklistu; absolútne opomenutie výpovede vodičky vozidla Volkswagen a svedkyne jazdiacej za vozidlom Volkswagen, ktoré zhodne uviedli, že vozidlo Volkswagen sa pohybovalo rýchlosťou 15 až 20 km/h; stanovenie miesta zrážky v rozpore so skutočnosťou - svedecká výpoveď svedkyne H. - v strede priechodu pre chodcov, a to bližšie k smeru vozidiel pripájajúcich sa z vedľajšej cesty; konštatovanie zakrytého výhľadu vodičky vozidla Volkswagen v rozpore so svedeckou výpoveďou svedkyne H. i vodičky vozidla Volkswagen - zhodne uviedli, že v čase zrážky na pravej strane nestáli žiadne autá - svedkyňa H. tam dokonca po nehode zaparkovala). Nesúhlasila s argumentáciou žalovaného, že „Odvolací orgán však nemôže rozhodovať o veci (v tomto prípade vypracovaný znalecký posudok K. L.), ktorý nebol predmetom konania na prvom stupni, pretože by tým účastníkov konania obral o zákonnú možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, keďže rozhodnutie odvolacieho orgánu je konečné.“ Nesúhlasila taktiež s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa hospodárnosti konania, a to ani z hľadiska ekonomického, ani z hľadiska časového, pretože náklady na vypracovanie znaleckého posudku znášala sama a znalecký posudok ňou predložený bol

vypracovaný približne v lehote dvoch mesiacov od zadania objednávky, teda v podstatne kratšom čase v porovnaní s posudkom znalca pribraného do konania prvostupňovým orgánom (6 mesiacov).

34. Správny súd v prvom rade poukazuje na právnu vedu (komentárovú literatúru), podľa ktorej: „ak sú všetky zákonné podmienky splnené, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu (t. j. nielen v rozsahu, ktorý vyplýva z textu odvolania), a to nielen jeho výrokovú časť, ale aj jeho odôvodnenie, pričom odvolací orgán preskúmava rozhodnutie z hľadiska zákonnosti, ale aj správnosti. Posudzuje, či je dané rozhodnutie i vecne správne a účelné. Zisťuje, či prvostupňový správny orgán rešpektoval predpisy hmotného aj procesného práva, pričom preveruje postup vykonaný prvostupňovým orgánom v rámci vydávania rozhodnutia, ako aj postup prvostupňového správneho orgánu po prijatí odvolania. Pri rozhodovaní o odvolaní odvolací orgán nie je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, skutkovými zisteniami ani právnym názorom prvostupňového orgánu. Odvolací orgán však nemôže rozhodovať o veci, ktorá nebola predmetom konania na prvom stupni, pretože by tým účastníkov konania obral o zákonnú možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, keďže rozhodnutie odvolacieho orgánu je konečné. Napr. ak orgán v prvom stupni rozhodoval len o vydaní stavebného povolenia na rodinný dom, odvolací orgán nebude rozhodovať o vydaní stavebného povolenia na inú (ďalšiu) stavbu. Odvolací orgán je povinný, ak je to nevyhnutné pre náležité objasnenie skutočného stavu veci, vykonať ďalšie dokazovanie alebo zistené nedostatky odstrániť. Môže pritom primerane aplikovať všetky ustanovenia SpP týkajúce sa priebehu konania. Treba mať pritom na zreteli, že účastníci konania, ako aj zúčastnená osoba sú oprávnení navrhovať dôkazy a žiadať doplnenie podkladov aj v priebehu odvolacieho konania. Ak by odvolací orgán žiadosti účastníkov konania o vykonanie dokazovania nevyhoveli, bol by povinný riadne to odôvodniť v rozhodnutí o odvolaní. Túto povinnosť nemá vo vzťahu k zúčastnenej osobe, ktorej sa rozhodnutie o odvolaní ani neoznamuje.“ (N., N., B., O., F., O., G., O., G., S., § 59 [Konanie o odvolaní; preskúmanie rozhodnutia]. In: N., N., B., O., F., O., G., O., G., S.. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 517–518.)

35. Z právnej vedy (komentárovej literatúry) taktiež vyplýva: „Preskúmanie zákonnosti postupu prvostupňového orgánu zahŕňa nielen jeho doterajší procesný postup vo veci na základe prvej až tretej časti správneho poriadku, ale i jeho následný procesný postup podľa štvrtej časti zákona upravujúcej odvolacie konanie. Ak by odvolací orgán v tejto súvislosti zistil, že prvostupňový orgán nevykonal niektorý z úkonov, ktoré sa mu ukladajú v § 54 až 57 zákona č. 71/1967 Zb., hoci tak urobiť mal, alebo sa dopustil inej nezákonnosti, je povinnosťou odvolacieho orgánu urobiť nápravu, t. j. buď urobí úkon sám alebo uplatní postup podľa § 59 ods. 3 (dikcia „ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni“). Ak bol účastník konania podľa názoru Najvyššieho správneho súdu ČSR oboznámený so skutkovým podkladom rozhodnutia, z ktorého prvostupňový správny orgán vychádzal v odôvodnení svojho rozhodnutia, a účastník nemal proti tomu v odvolaní námietky, nie je potrebné, aby odvolací orgán vykonal o tomto skutkovom stave ďalšie šetrenia alebo aby výsledok už skôr vykonaných šetrení pred vydaním svojho rozhodnutia opakovane predkladal účastníkovi konania na vyjadrenie (nález č. 188/18). Preskúmanie zákonnosti postupu prvostupňového orgánu spočíva v posúdení toho, či prvostupňový orgán postupoval v súlade so všetkými platnými procesnoprávnymi ustanoveniami, najmä však, či náležite zistil skutočný stav veci. Sám odvolací orgán však nie je viazaný skutkovým stavom, ktorý zistil orgán prvého stupňa, a berie do úvahy aj skutočnosti, ktoré tomuto orgánu neboli známe. Keďže odvolacie konanie tvorí jeden celok s konaním v prvom stupni, účastníci konania, ako aj zúčastnená osoba (§ 15 ods. 2 a § 33) môžu až do vydania rozhodnutia o odvolaní uvádzať nové skutočnosti a navrhovať dôkazy. Odvolací orgán je oprávnený z vlastného podnetu vykonať nové dôkazy, zopakovať už vykonané dôkazy atď. Navrhované nové skutočnosti a dôkazy si bude odvolací orgán všimnúť potiaľ, pokiaľ môžu prispieť k objasneniu skutkového stavu a môžu mať vplyv na správnosť rozhodnutia. Ak ich však nevezme na zreteľ, je povinný zaujať k nim svoje stanovisko v odôvodnení rozhodnutia (§ 47 ods. 3). V prípade, že odvolací orgán nereaguje na návrhy odvolateľa na doplnenie dokazovania, môže to byť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdom.“ (KOŠIČIAROVÁ, Soňa, Komentár k § 59 k odseku 1, Správny poriadok – Komentár, Heuréka, s. 245–246.)

36. Vzhľadom na vyššie citovanú komentárovú literatúru – právnu vedu k § 59 Správneho poriadku, má správny súd bez žiadnych pochybností za to, že námietky žalobkyne uvedené v žalobe je potrebné vyhodnotiť ako dôvodné, nakoľko žalovaný pri vydávaní napadnutého rozhodnutia nielenže postupoval nesprávne ale aj evidentne v rozpore so zákonom.

37. Správny súd však v prvom rade ale považuje za potrebné uviesť to, že podľa jeho názoru prvostupňový orgán mal pri svojom rozhodovaní počkať na doloženie znaleckého posudku žalobkyňou, keďže mal včasnú vedomosť o tom, že predmetný znalecký posudok bude čoskoro vypracovaný, no poponáhľal sa s vydaním prvostupňového rozhodnutia, aby sa mu vec neskomplikovala a aby sa ňou nemusel dôslednejšie zaoberať (správny súd v tejto súvislosti považuje za potrebné taktiež skonštatovať aj to, že žalobkyňa spochybňovala správnosť znaleckého posudku K. B. už v priebehu konania pred prvostupňovým orgánom, pričom na podstatné vady znaleckého posudku K. B. žalobkyňa opätovne poukázala aj vo svojom odvolaní ku ktorému priložila aj znalecký posudok K. L., ktorý existenciu podstatných vád znaleckého posudku K. B. len potvrdzuje – konkrétne boli konštatované tieto podstatné vady: použitie nesprávnej tabuľky pre výpočet rýchlosti cyklistu; absolútne opomenutie výpovede vodičky vozidla Volkswagen a svedkyne jazdiacej za vozidlom Volkswagen, ktoré zhodne uviedli, že vozidlo Volkswagen sa pohybovalo rýchlosťou 15 až 20 km/h; stanovenie miesta zrážky v rozpore so skutočnosťou - svedecká výpoveď svedkyne H. - v strede priechodu pre chodcov, a to bližšie k smeru vozidiel pripájajúcich sa z vedľajšej cesty; konštatovanie zakrytého výhľadu vodičky vozidla Volkswagen v rozpore so svedeckou výpoveďou svedkyne H. i vodičky vozidla Volkswagen - zhodne uviedli, že v čase zrážky na pravej strane nestáli žiadne autá - svedkyňa H. tam dokonca po nehode zaparkovala). Správny súd ďalej uvádza, že nie je možné akceptovať tvrdenie správnych orgánov, že žalobkyňa mala dostatočný čas na vypracovanie vlastného znaleckého posudku v priebehu prvostupňového správneho konania a nie je možné akceptovať ani argumenty správnych orgánov týkajúce sa hospodárnosti konania – predmetné tvrdenia/argumenty správnych orgánov podľa správneho súdu nemôžu obstáť ani z hľadiska ekonomického, ani z hľadiska časového, a to preto, lebo náklady na vypracovanie znaleckého posudku K. L. znášala žalobkyňa sama a znalecký posudok K. L. predložený žalobkyňou bol vypracovaný približne v lehote dvoch mesiacov od zadania objednávky, a teda v podstatne kratšom čase v porovnaní s posudkom znalca K. B. pribratého prvostupňovým orgánom do konania (znalec K. B. vypracovával znalecký posudok až 6 mesiacov, pričom prvostupňovému orgánu táto doba vôbec neprekážala, no zrazu, keď mal byť doručený prakticky kontrolný znalecký posudok v lehote 2 mesiacov, tak sa odvolával na hospodárnosť konania – žalobkyňa pritom postupovala podstatne rýchlejšie a hospodárnejšie ako prvostupňový orgán).

Keďže však prvostupňový orgán na znalecký posudok K. L. nevyčkal, tak bolo jednoznačne povinnosťou žalovaného sa predmetným znaleckým posudkom K. L. zaoberať, nakoľko z neho vyplývali podstatné vady znaleckého posudku K. B. (najmä teda čo sa týka skutkových záverov), pričom bez žiadnych pochybností je možné konštatovať, že predmetný znalecký posudok K. L. mohol prispieť k objasneniu skutkového stavu a jeho vykonanie mohlo mať absolútne zásadný vplyv na posúdenie správnosti prvostupňového rozhodnutia. Správny súd má preto za to, že žalovaný zásadne pochybil, keď v odvolacom konaní absolútne žiadnym spôsobom neprihliadol na žalobkyňou predložený dôkaz - znalecký posudok K. L., ktorý navyše značným spôsobom rozporuje viaceré konštatácie a závery uvedené v znaleckom posudku K. B.. Žalovaný ako odvolací orgán bol v danom prípade jednoznačne povinný (aj v priebehu odvolacieho konania) vykonať ďalšie dokazovanie (vykonať dôkaz – znalecký posudok K. L.) a následne zistené závažné rozpory medzi predmetnými znaleckými posudkami odstraňovať (či už vypočutím a priamou konfrontáciou oboch znalcov, alebo aj ďalšími inými vhodnými spôsobmi, ktoré by odstránili závažné rozpory v konštatovaných skutkových záveroch oboch znalcov). V tejto súvislosti správny súd zdôrazňuje, že žalovaný ako odvolací orgán nebol v predmetnej veci viazaný skutkovým stavom, ktorý zistil prvostupňový orgán a bol povinný brať do úvahy aj skutočnosti, ktoré prvostupňovému orgánu v čase vydania prvostupňového rozhodnutia neboli známe - odvolacie konanie tvorí jeden celok s konaním v prvom stupni, pričom účastníci konania mohli až do vydania napadnutého rozhodnutia (rozhodnutia o odvolaní) uvádzať nové skutočnosti a navrhovať dôkazy. Keďže žalovaný sa v odvolacom konaní absolútne žiadnym spôsobom nezaoberal znaleckým posudkom K. L., ktorý predložila žalobkyňa, tak je zrejmé, že žalovaný v odvolacom konaní nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom (potreba riadneho zistenia skutkového stavu žalovaným v tejto veci je taktiež veľmi dôležitá aj pre súbežne prebiehajúce konanie na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-51C/12/2022).

Úplne nezmyselné a nesprávne je podľa správneho súdu konštatovanie žalovaného, že „Odvolací orgán však nemôže rozhodovať o veci (v tomto prípade vypracovaný znalecký posudok K. L.), ktorý nebol predmetom konania na prvom stupni, pretože by tým účastníkov konania obral o zákonnú možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, keďže rozhodnutie odvolacieho orgánu je konečné.“, a to preto, lebo vypracovaný znalecký posudok K. L. nie je vecou samou (samostatným predmetom konania), ale len dôkazom v prejednávanej veci (o dôkaze sa nevydáva rozhodnutie). Vzhľadom na uvedené sa

správnemu súdu javí argumentácia žalovaného poukazujúca na ochranu práv účastníkov ako zjavne účelová a tendenčná.

Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené teda konštatuje, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav potrebný na riadne posúdenie veci, keď sa úplne opomenul zaoberať žalobkyňou predloženým znaleckým posudkom K. L., hoci na to bol povinný, v dôsledku čoho neboli odstránené ani závažné rozpory (týkajúce sa skutkových záverov) medzi znaleckým posudkom K. B. a znaleckým posudkom K. L., ako aj medzi znaleckým posudkom K. B. a jednotlivými výpoveďami účastníkov nehody a svedkyňou (špecifikované aj v tabuľke na strane 11 a 12 odôvodnenia tohto rozsudku). V tejto súvislosti správny súd považuje za potrebné uviesť, že v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, pričom je pre nich rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Súdny prieskum nepredstavuje pokračovanie správneho konania. Povinnosťou súdu v správnom súdnictve nie je namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci. Bude preto potrebné, aby takéto dokazovanie doplnil žalovaný.

38. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje takú vadu, ktorá bráni správnejmu súdu napadnuté rozhodnutie preskúmať. Zjednodušene povedané, nepreskúmateľné je také rozhodnutie, pokiaľ z neho nemožno zistiť, ako bolo rozhodnuté, o čom bolo rozhodnuté či prečo bolo rozhodnuté práve tak. Nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia znamená aj nezrozumiteľnosť jazykovú či logickú, keď napríklad z rozhodnutia nie je zrejmé, či a aké dôkazy orgán verejnej správy vykonal. Za nedostatočne odôvodnené sa považuje rozhodnutie, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, aké úvahy viedli orgán verejnej správy pri vyhodnotení dokazovania, skutkových zistení, pri právnom posúdení veci. Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale i to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, nie na čiastkových nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutia. Musí pritom ísť o vady skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody. Pôjde najmä o rozhodovacie dôvody o skutočnostiach v konaní nezisťovaných, prípadne zistené v rozpore so zákonom, alebo prípady, keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané (Baricová,J., Fečík,M., Števček,M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2018, s. 944).

39. Správny súd zdôrazňuje, že zrozumiteľnosť a právna istota ohľadom ustálenia skutkových zistení orgánom verejnej správy je legitímnou požiadavkou účastníka administratívneho konania. Žalovaný sa však v napadnutom rozhodnutí vôbec závažnými rozpormi v skutkovom stave, ktoré vyplynuli z predmetných znaleckých posudkov, respektíve výpovedí účastníkov nehody a svedkyne, nezaoberal, a preto správnejmu súdu nie je z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného zrejmé, prečo žalovaný rozhodol tak, ako rozhodol. V dôsledku uvedeného je napadnuté rozhodnutie žalovaného taktiež nepreskúmateľné.

40. Preto správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodov podľa § 191 ods.1 písm. d), e) a f) SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (úlohou žalovaného bude postupovať vo vyššie naznačenom smere a opätovne vo veci rozhodnúť). Vzhľadom na kompetencie žalovaného, ako aj vzhľadom na to, že závažné pochybenia boli spôsobené najmä žalovaným, správny súd nepovažoval za potrebné z hľadiska dosiahnutia účelu tohto konania zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie (správny súd v tejto súvislosti poukazuje aj na hospodárnosť a efektívnosť konania, a to najmä s prihliadnutím na hrozbu uplynutia prekluzívnej lehoty v administratívnom konaní). Podľa § 191 ods. 6 SSP, právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

41. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP, a žalobkyňi, ktorá bola v konaní úspešná v celom rozsahu priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Prípadná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP)

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. (§ 439 ods. 3 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).